

Kırık Taç
Meltem Tanı

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Gizem Aslan

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025

ISBN: 978-625-6130-99-9

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KIRIK TAÇ

Kafatasımı senin mezarına gömeceğim,
tekrar dirileceğimiz güne kadar kanımla sulayacağım seni...

Meltem Tanı

BAŞLANGIÇ

Kehanete göre; yüzyıllar önce Vernon Kasabası'na büyücülerin en güçlü ailesi olan Mariana Ailesi taşındı. Efsaneye göre; bu aile, kendilerini her türlü sıkıntı ve beladan korumak için güçlerini birleştirerek bir taç yaptı.

Taç, nerede bulunursa orayı koruyor; bulunduğu yere ne dert ne de sıkıntı gelmiyordu. Fakat tek bir şart vardı: Taç asla zarar görmemeli, asla kırılmamalıydı. Çünkü taç kırılır ya da zarar görürse yapılan büyüler terse döner ve aile sonsuza kadar tacın lanetiyle yaşamak zorunda kalırdı.

Taç kırıldı...

Ve Mariana Ailesi, kehaneti gerçekleştirene kadar lanetlendi.

HER ŞEY NASIL BAŞLADI?

Yaklaşık bir yıldır Vernon Kasabası'nda yaşanan cinayetler, Dedektif Stevens'in dikkatini çekmişti. O civarlarda ne olup bittiğini hep merak etmişti ama bu, uzun bir süre sadece merak olarak kalmaya devam etti.

Yaşadığı yerden ayrılmak onun için kolay değildi; hâlâ devam eden bazı davaları vardı.

Fakat Vernon Kasabası'nda olaylar bitmiyor, her geçen gün daha da büyüyordu.

Son olarak kasabanın en köklü ailesi Mariana Ailesi'nden acı bir haber geldi. Ailenin küçük oğlu, beş yaşındaki çocukları, yaklaşık bir aydır kayıptı.

Dedektif Stevens, bu kaçırılma olayından sonra artık kaderin çağrısına kulak tıkayamaz olmuştu. Bir şeylerin onu çağırdığını biliyordu. Gitmeliydi... Gidecekti de.

Çünkü taç, böyle istiyordu.

Stevens, yaşadığı kasabadan bütün işlerini halletmiş olarak ayrılmayı planlıyordu ama kaderin çok daha farklı planları vardı.

Hiçbir davasını kaybetmemiş olmanın gururuyla yola çıkmış, yanına da en yakın dostu Arthur'u almıştı. Arthur, hem dedektifin yardımcısı hem de en yakın arkadaşıydı.

Dedektif, her şeyden habersiz arkadaşıyla yola çıktı.

Kader düğümünü attı, taç kehaneti başlattı.

Şimdi hikayeyi Stevens'dan dinleyeceğiz.

İLK DÜĞÜM

Her hikâyenin bir sonu vardır ama bu hikâyenin sonu, baştan yazıldı.

Üç günlük yolculuk, sonunda sona erdi. Zorlu bir yolculuğun ardından Vernon'a varabilmiştik. İçimde tuhaf, çok tuhaf bir his vardı. Sanki biri beni buraya, bu kasabaya getirmek için görevliydi. Ta uzak yollardan adımları fısıldıyordu sanki birileri... “Stevens... Stevens... Bana gel...”

Uzun zamandır gördüğüm rüyalar artık beni delirtmek üzereydi. Karanlık, sisli bir ortamdan biri adımları seslenip duyuyordu. Aylardır hep aynı şey:

“Stevens... Bana gel...”

Her sabah gözlerimi ter içinde açıyorum. Ateş basmış bednimle ayılmaya çalışıyor, gördüğüm rüyaları anlamlandırmaya uğraşıyorum ama olmuyordu. Şimdi de ayaklarıma hükmedememiş, rüyalarımı bölen başka bir nedenin arkasına takılmıştım. Vernon Kasabası... Aklımdan bu düşünceleri geçirirken kasabanın tam ortasına kadar geldik. Artık inme vakti gelmişti. Bir süre misafir olacağımız bu kasabayı iyi tanımam gerekiyordu. Kasabanın tam ortasında indik.

Üç günlük bunaltıcı bir yolculuğun sonunda ayaklarımız yere değebilmişti. Arthur da benim kadar sıkılmış ve bunalmıştı, yine de gözlerindeki heyecanı görebiliyordum.

Buraya gelmeye karar vermeden hemen önce Mariana Ailesi'nden Bayan Elmira bana birkaç mektup gönderdi. Bayan Elmira'nın bir mektubunda şöyle yazıyordu:

“Dedektif Stevens, duymuş olacağınızı umut ediyorum ki küçük oğlum Henry kaçırıldı. Vernon'da bir yıldır yaşanan cinayetleri de hiç şüphem yok ki duymuşsunuzdur. Sizin başarınızı ta buralardan duyup adınıza gururlanıyoruz. Sizden rica ediyorum, oğlumu bulmam için buraya, evimize gelin. Sizi en güzel şekilde ağırlamak, misafir etmek isteriz. Size yalvarıyorum. Olumlu geri dönüşünüzü bekliyorum.

Saygılarımla,

Mariana Ailesi – Elmira.”

Bu mektubu almadan önce de zaten gelmeye karar vermiştim ama ben buraya bütün davalara bakmaya, katili bulup adalete teslim etmeye gelecektim. Fakat Bayan Elmira'nın mektubu, her şeyi değiştirdi. Onlar buranın en köklü, en saygın ailesiydi. Onların davasına bakmak için gelmem, hem beni hem de arkadaşımı güvende tutacaktı. Mariana Ailesi'nin küçük oğlunu kaçırana ile bütün cinayetleri işleyen kişi hiç şüphesiz ki aynı kişiydi. O kişiyi bulmak için bir yerden başlamam gerekiyordu. Ben de başladım.

Buraya, Vernon'a kadar geldim. Tam kalabalığın ortasında, halkın en yoğun olduğu yerde indim. Dik ve kendimden emin duruşumla meraklı halkla göze göze geldim.

Arthur, üzerimizde gezen gözlerden rahatsız olmuş bir biçimde yanıma yanaştı.

“Stevens.” dedi, sesindeki tonlamayı arttırarak.

Sanırım geleceğimiz çoktan duyulmuş ve bazılarını hiç mutlu etmemişti anlaşılır. Arthur'a hak veren gözlerle baktım. Ellerim cebimde, uzun paltomu yerlere sürterek geçtim kalabalığın arasından. Gözüme takılacak birini arıyordum. Kalabalığın içinden birkaç kişi ismimi söyledi.

“Şeref verdiniz, Dedektif. Şeref verdiniz!”

Sesler uğultulu bir şekilde kalabalıkta yükselmeye başladı. Gözlerimi meraklı kalabalığın üstünde gezdirirken yaşlıca bir kadın, onca kişiyi yararak yanıma geldi. Yüzünde mutsuz, hoşnutsuz bir ifade vardı.

Önümde durup uzun uzun yüzüme baktı. Gözlerinde anlamadığım bir kin vardı. Dudaklarından çıkan sözleri, içindeki öfkeyle birleştirip konuştu:

“Kadere inanır mısın, Dedektif?”

Her kelimesinin üzerine basmıştı. Hiç beklemediğim bu söz, kaşlarımı istemsizce kaldırdı. Ellerim hâlâ cebimdeydi, gözlerim ise benden oldukça kısa olan bu kadında. Burada beni ne kadar zorlu bir süreç beklediğini artık tahmin edebiliyordum.

Kendimden emin bir şekilde cevap verdim. Sesim oldukça gür ve kalabalığa meydan okurcasına çıkmıştı. Kafamı daha da dikleştirip gözlerimi başka yöne çevirdim.

“Hayır.” dedim, kalabalığa doğru. “Ben kadere inanmam.”

Yaşlı kadın sertçe yutkundu. Öyle ki gözleri alev alevdi. Dokunsam ağlar, bağırısam boğazıma yapışırdı. Bir adım geriye atıldım.

Bu yüzde beni ilk andan çeken bir benzerlik vardı; garip, çok garip hissetmiştim.

Kadın, yüzünde uzun duran gözlerimi görünce hemen geri çekildi. İki büklüm olmuş, beline elini koyarak hızla ayrıldı kalabalıktan.

“Evet.” dedim, içimde tuttuğum havayı dışarı bırakırken. “Başladı bile.” Arthur da aynı düşünceyle gözlerime baktı. Hâlâ soru sormaya devam eden insanları yarıp geçtik. Yolumuz hâlâ uzundu. Mariana Ailesi, kasabadan uzakta, adına Sis Tepeleri denen bir tepede yaşıyordu.

Arthur ile Sis Tepeleri'ne doğru yola çıktık. Hava o kadar soğuktu ki az daha dışarıda kalsak yok olacaktık. Tepelere doğru yaklaştıkça sisler artıyor, yollar daha da engebeli oluyordu. Yürüdükçe yürüdük, artık kar boyumuza kadar gelmişti. Buradan bakınca kasaba görünmüyordu bile.

Tamamen tepelere çıkmıştık artık.

Biraz nefes almak için durduğumuzda Mariana Köşkü tam karşımızda duruyordu. Boyumuza kadar gelen karlara bata

bata ilerlemeye devam ettik. Köşkün tam önüne geldiğimizde, evin hizmetçisi olduğunu tahmin ettiğim kişi haricinde kimse yoktu. Oysaki bütün aileyi burada bekliyordum.

Muazzam görünüşüyle, ıssız ve sisli tepelerde bile bu kadar güzel görünen bu eve bir kez daha baktım. Gerçekten çok güzel bir köşktü.

Evin hizmetlisi bizi nazikçe içeri davet etti. Uğultusu artan rüzgâr, yerdeki tüm karı evin içine doldurmadan, Arthur'un kolundan tutarak içeri girdik.

Arthur hâlâ telaş içindeydi. Hizmetlinin gösterdiği uzun yolda yürürken bir an duraksadı, koluma hızla yapışarak eliyle duvarı işaret etti. Ben hâlâ üzerimdeki karları silkelerken, koluma yapışan elle irkilip adımlarımı yavaşlattım.

Bir elim paltomun ucundaki karlarda, bir elim ise havada kalmıştı. Hızla Arthur'un gösterdiği duvara çevirdim kafamı.

Duvarda "Mariana Ailesi" yazılı bir yazı vardı. Yazının hemen altında da bir tablo asılıydı.

Arthur'un neye takıldığını anlamaya çalışırken birkaç saniye öylece kaldım.

Sorumu sormak için hazırlanıyordum ki Arthur konuşmasına devam etti:

"Kasabada seninle konuşan yaşlı kadına ne kadar benziyor?" Parmağıyla işaret ettiği kişiye baktım. Birkaç saniye gözlerimi kıstım.

Bu, çok güzel ve çok genç bir kızdı. Ama gerçekten de benimle konuşan o tuhaf kadına çok benziyordu.

Dikkatle bakmayı sürdürürken odanın içinde bir hareketlenme oldu. Kafamı hızla seslere doğru çevirdiğimde, Mariana Ailesi tam karşımda duruyordu.

